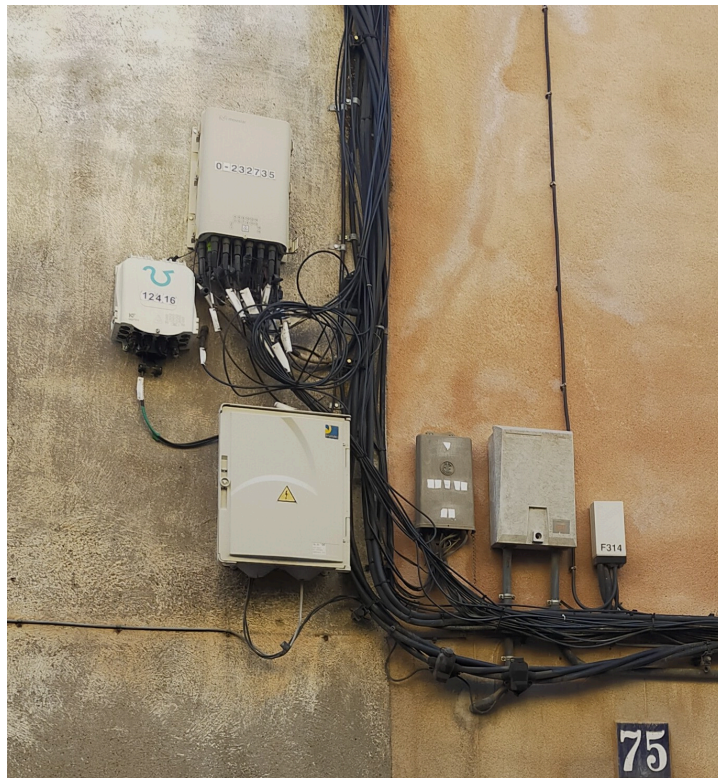

El Retaule de Sant Cable, patró dels enredats

Un mur bicolor s'ofereix com a llenç. Els cables s'enfilen i s'entrellacen amb devoció geomètrica, formant una mena de vinya urbana sense fruita però amb molt de suc. Les caixes, cadascuna amb el seu caràcter, ocupen el seu lloc en aquest altar improvisat de la connectivitat: la que avisa amb un triangle, la que somriu amb un logotip misteriós, la que guarda secrets amb etiquetes numèriques.

Els materials vells conviuen amb plàstics nous, com si el temps s'hagués oblidat d'ordenar-se. Un cable solitari escala la paret com una nota fora de to que, malgrat tot, quadra amb l'harmonia general. El número 75 no hi és, però res no el troba a faltar: el protagonisme és dels fils, dels nusos i dels silencis que s'hi amaguen.

Aquesta façana no pregunta. Afirma.